

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1956-1957.

SÉANCE DU 22 JANVIER 1957.

Rapport de la Commission de l'Intérieur chargée d'examiner le projet de loi contenant le budget du Ministère de l'Intérieur pour l'exercice 1957.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1956-1957.

VERGADERING VAN 22 JANUARI 1957.

Verslag van de Commissie van Binnenlandse Zaken, belast met het onderzoek van het wetsontwerp houdende de begroting van het Ministerie van Binnenlandse Zaken voor het dienstjaar 1957.

Présents : MM. HARMEGNIES, président; ALLARD, Victor DE BRUYNE, DELIÈGE, DE MAN, DURAY, DUTERNE, le baron HUART, LACROIX, LAGAE, LEMAL, MACHTENS, NIHOUL, PONCELET, SLEDSSENS, VAN DER BORCHT, VAN IMPE et YERNAUX, rapporteur.

MESDAMES, MESSIEURS,

La Commission de l'Intérieur s'est réunie les 12 et 18 décembre et le 22 janvier pour examiner le projet de loi contenant le budget du Ministère de l'Intérieur pour 1957.

Ce projet de loi a d'abord été déposé à la Chambre, c'est pourquoi le Ministre ne recommencera pas l'exposé qu'il a fait dans l'autre Assemblée, ni sa déclaration concernant les finances communales.

Le budget présente une augmentation de 114.949.000 francs; mais celle-ci n'est qu'apparente. En effet, si l'on dépouille les dépenses des différents fonds constitués par application de la loi de 1948 sur les finances communales et provinciales, on constate qu'en réalité le budget est en diminution. Celle-ci s'élève à 156.869.000 francs. On trouvera les détails relatifs à ces chiffres dans le rapport de M. René De Cooman (Chambre des Représentants — 4-VIII-, 1956-1957, n° 3).

On constate que le Fonds de la Commission d'Assistance Publique est en augmentation de 48.125.000 francs par rapport à l'an dernier, le Fonds des communes de 190.850.000 francs et le Fonds des provinces de 27.843.000 francs.

R. A 5263.

Voir :

Document du Sénat :

5-VIII (Session de 1956-1957) : Projet transmis par la Chambre des Représentants.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De Commissie van Binnenlandse Zaken is op 12 en 18 December evenals op 22 Januari bijeengekomen om het wetsontwerp houdende de begroting van het Ministerie van Binnenlandse Zaken voor het dienstjaar 1957 te onderzoeken.

Aangezien het wetsontwerp in de Kamer werd ingediend, zal de Minister de uiteenzetting die hij in de andere Vergadering heeft gehouden, noch zijn verklaring betreffende de gemeentelijke financiën herhalen.

De begroting geeft een vermeerdering te zien met 114.949.000 frank, maar deze is slechts schijnbaar. Ontleedt men namelijk de uitgaven van de verschillende fondsen, die ter toepassing van de wet van 1948 op de gemeentelijke en provinciale financiën werden ingesteld, dan blijkt dat de begroting in werkelijkheid verminderd is met 156.869.000 frank. Nadere bijzonderheden hieromtrent zijn te vinden in het verslag van de h. René De Cooman (Kamer, 4-VIII, zitting 1956-1957, n° 3).

Het Fonds van Openbare Onderstand is sedert verleden jaar gestegen met 48.125.000 frank, het Fonds der Gemeenten met 190.850.000 frank en het Fonds der Provinciën met 27.843.000 frank.

R. A 5263.

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

5-VIII (Zitting 1956-1957) : Ontwerp overgemaakt door de Kamer der Volksvertegenwoordigers.

Exposé du Ministre.

Le Ministre rappelle qu'en 1956, le Parlement a voté une loi modifiant les critères de répartition pour le Fonds des communes et celui des provinces. Il se rend compte que ce n'est pas la bonne méthode que de modifier les critères en cours d'exercice. Mais la situation financière d'un certain nombre de communes et de provinces se révélait critique. Il n'avait pas de fonds à sa disposition ni les crédits pour apporter remède à cette situation. Il a choisi la méthode du moindre mal et s'est résolu à présenter des modifications aux critères anciens. Il n'a pas encore suffisamment d'éléments à sa disposition pour apprécier si son initiative a été heureuse sur le terrain communal. En ce qui concerne les provinces, il peut affirmer que la question est résolue; le problème des déficits provinciaux ne se pose pas pour l'exercice 1957.

En ce qui concerne les communes, il a reçu des doléances à gauche et à droite. Les plaintes viennent surtout des petites localités. Aux communes qui font entendre des réclamations, il n'est pas sans intérêt de poser ces deux questions :

1° Avant la loi de 1948, quel était le disponible budgétaire en comparaison avec ce qu'il est actuellement ?

2° Quelle était, avant 1948, la charge par tête d'habitant; qu'est-elle aujourd'hui ?

La réponse à ces questions ne peut laisser aucun doute, la situation financière des communes rurales est meilleure actuellement qu'avant 1948 et la charge par habitant est plus légère.

Le Ministre reconnaît cependant que le problème des finances communales n'est pas résolu. Il faut constater, dit-il, qu'en 1949, le Fonds des communes couvrait 10/22es des besoins; en 1956, ceux-ci ne sont plus couverts que jusqu'à concurrence de 7/22es. C'est là que le bât blesse, c'est là qu'il faut trouver une des raisons de l'augmentation de la fiscalité communale. On a qualifié d'insouciantes les communes qui ont dû recourir à une fiscalité élevée. Cette accusation n'est pas établie, il y a de nombreux facteurs qui interviennent dans la sage gestion d'une administration communale, facteurs sur lesquels les administrateurs communaux sont parfois sans influence et qu'ils doivent combattre par une taxation sévère. Parmi ces facteurs, rappelons la non-péréquation du Fonds des communes pendant plusieurs années, la péréquation des traitements des agents communaux.

Parmi les solutions, le Ministre en voit de trois ordres. La première consisterait à séparer les C.A.P. des communes. Celles-ci ont le contrôle des commissions d'assistance publique en vertu de la loi. Mais, en réalité, ce contrôle est un leurre. Il n'est pas plus possible aux communes d'effectuer ce contrôle qu'au Ministre de l'Intérieur. Il faut opérer une réforme profonde; elle est à l'étude. Les C.A.P. devraient passer au Ministère de la Santé Publique et relever toutes d'une même politique d'ensemble. Les déficits ne seraient plus cou-

Uiteenzetting van de Minister.

De Minister brengt in herinnering dat het Parlement in 1956 een wet heeft aangenomen tot wijziging van de omslagnormen van het Fonds der Gemeenten en het Fonds der Provinciën. Hij geeft er zich rekenschap van dat wijziging van de normen in de loop van het dienstjaar niet de gewenste methode is, maar de financiële toestand van een aantal gemeenten en provinciën bleek nogal benard te zijn. Hij had geen gelden of kredieten ter beschikking om er in te voorzien en heeft dan ook het minste kwaad gekozen door wijzigingen in de vroegere normen voor te stellen. Hij beschikt nog niet over voldoende gegevens om nu reeds uit te maken of zijn initiatief op het gemeentelijk vlak gunstige gevolgen heeft gehad. Voor de provinciën kan hij zeggen dat het vraagstuk opgelost is; het probleem van de provinciale tekorten stelt zich niet meer voor het dienstjaar 1957.

Wat de gemeenten betreft, zijn er zowel links als rechts klachten geuit. Deze komen vooral van de kleine gemeenten. Wellicht kunnen aan de ontevreden gemeenten de twee volgende vragen worden gesteld :

1° Hoe groot waren, vóór de wet van 1948, de begrotingsmiddelen vergeleken bij wat zij nu zijn ?

2° Hoe groot was de last per inwoner, vóór 1948, en hoe groot is hij nu ?

Het antwoord op deze vragen is zonder twijfel, dat de financiële toestand van de plattelandsgemeenten thans gunstiger is dan vóór 1948 en dat de last per inwoner lichter is geworden.

Toch erkent de Minister dat het probleem van de gemeentelijke financiën niet is opgelost. Het staat vast, aldus de Minister, dat het Fonds der Gemeenten in 1949 voorzag in 10/22e van de behoeften, terwijl deze in 1956 slechts ten belope van 7/22e zijn gedekt. Hier is het dat de schoen knelt en hier moet één van de oorzaken worden gezocht van de verhoging der gemeentelijke belastingen. Men heeft van de gemeenten die hun toevlucht tot zware belastingen moesten nemen, gezegd dat zij er maar op los leefden. Deze aantijging is niet bewezen, want er zijn heel wat factoren die het wijs beleid van een gemeentebestuur bepalen en waarop het dikwijls geen vat heeft, zodat het verplicht is zware belastingen te heffen. Eén van deze factoren is, dat het Fonds der Gemeenten sedert jaren niet meer is aangepast, terwijl de wedden van de gemeenteambtenaren wel werden geperequateerd.

De Minister denkt in dit verband aan drie mogelijke oplossingen. De eerste zou er in bestaan de C.O.O.'s van de gemeenten te scheiden. Krachtens de wet controleren de gemeenten de commissies van openbare onderstand, maar deze controle is maar zinsbegoocheling. De gemeenten kunnen evenmin controle houden als de Minister van Binnenlandse Zaken. Op dit gebied moet er een grondige hervorming komen. Deze is in studie. De C.O.O.'s zouden moeten overgaan naar het Ministerie van Volksgezondheid en worden ingeschakeld in een

verts par les communes et l'on réaliserait de la sorte une économie, qui pour l'ensemble des villes et communes, se monterait à 400 millions de francs.

La deuxième solution serait de nature à permettre aux communes d'avoir leur part quand le pays connaît une conjoncture favorable. Il faut reconnaître que, depuis le vote de la loi du 24 décembre 1948, les communes n'ont pas bénéficié de la prospérité économique, seul l'Etat a été bénéficiaire de la situation. Le Ministre dit son intention de rechercher les moyens de faire évoluer une partie de l'alimentation des fonds en fonction des revenus de l'Etat et de la conjoncture. Il espère obtenir ainsi une augmentation du Fonds des communes; mais il ne peut rien garantir pour l'exercice 1957.

La troisième solution consisterait en une reprise par l'Etat de toutes les charges locales qui sont d'intérêt national. Parmi celles-ci, par exemple, les dépenses ayant trait à la Justice et celles relatives à la voirie.

Les chemins de grande communication seraient repris en charge par le Ministère des Travaux Publics.

Finances communales.

Un commissaire marque sa confiance dans l'action du Ministre qui veut certainement aider les communes. Mais, il doit constater que les communes qui font des efforts pour administrer dans les meilleures conditions d'économie ne parviennent à équilibrer leur budget ordinaire qu'en épuisant tous les moyens fiscaux et en recourant à des taux élevés de taxation. Il fait remarquer que la fiscalité communale reste statique et qu'en dehors des centimes additionnels à la contribution foncière, il n'a pas de taxe locale à possibilités élevées. Le même commissaire regrette que les décisions de la commission, dite de la Table Ronde, aient été prises sans que les Communes aient été consultées. Les communes n'ont aucune part de la haute conjoncture actuelle. Une conséquence de celle-ci est l'accroissement continu du trafic automobile, en nombre et en poids. Le développement du transport automobile entraîne des dépenses supplémentaires de voirie, de signalisation, de police, etc., dépenses qui ne sont pas balancées par des recettes correspondantes. Celles-ci sont nulles; rien d'étonnant que la situation financière des administrations locales se détériore d'une façon continue.

Plusieurs commissaires partagent le point de vue qui vient d'être développé. Un commissaire estime que la charge fiscale par tête d'habitant n'a pas grande valeur de comparaison, car seule la taxe sur l'impôt foncier compte dans un budget communal et ce commissaire estime que cet impôt n'est pas moins important dans les communes rurales que dans les communes urbaines. Un autre commissaire croit que c'est dans le nombre des centimes additionnels qu'il faut voir l'indice de l'effort fiscal d'une commune. Longtemps des loca-

zelfde algemene politiek. Hun tekort zou niet meer door de gemeenten worden gedragen, zodat er een besparing mogelijk is die voor de gezamenlijke steden en gemeenten 400 miljoen frank zou belopen.

De tweede oplossing zou van die aard zijn dat de gemeenten hun aandeel kunnen hebben in een gunstige conjunctuur. Erkend moet worden dat de gemeenten, sinds de goedkeuring van de wet van 24 December 1948, geen baat gehad hebben van de economische voorspoed; alleen de Staat heeft er profijt uit getrokken. De Minister zegt dat het in zijn bedoeling ligt te onderzoeken hoe een deel van de middelen van de fondsen aan de ontwikkeling van de Rijksinkomsten en van de conjunctuur kan worden gekoppeld. Hij hoopt dat het Fonds der Gemeenten aldus meer inkomsten zal hebben, maar hij kan voor het dienstjaar 1957 niets toezeggen.

De derde oplossing is deze, dat de Staat al de plaatselijke lasten van nationaal belang zou overnemen, zoals bijvoorbeeld de uitgaven in verband met de Justitie en die voor de wegen.

De wegen van groot verkeer zouden voor rekening komen van het Ministerie van Openbare Werken.

Gemeentelijke financiën.

Een lid spreekt zijn vertrouwen uit in de Minister, die voorzeker de gemeenten wenst te helpen. Doch hij moet vaststellen dat de gemeenten die zich inspannen om zo spaarzaam mogelijk te besturen, er niet in slagen hun gewone begroting sluitend te maken, tenzij zij al de fiscale middelen aanspreken en hun toevlucht nemen tot hoge belastingpercentages. Men mag niet vergeten dat de gemeentelijke fiscaliteit verstard is en dat er, behalve de opcentimes op de grondbelasting, geen plaatselijke belasting met een hoog rendement bestaat. Hetzelfde lid betreurt het dat de besluiten van de z.g. Rondetafelcommissie genomen werden zonder de gemeenten te raadplegen. De gemeenten hebben geen aandeel in de huidige hoogconjunctuur. Deze heeft tot gevolg dat het autoverkeer, naar aantal en gewicht, gestadig toeneemt, wat op zijn beurt extra-uitgaven medebrengt inzake wegen, signalisatie, politie, enz. Deze uitgaven worden echter niet door overeenkomstige ontvangsten gecompenseerd, zodat het dan ook niet te verwonderen is dat de financiële toestand van de plaatselijke besturen voortdurend achteruit gaat.

Verscheidene leden zeggen het hiermede eens te zijn. Een lid is van oordeel dat de fiscale last per inwoner als punt van vergelijking niet veel waarde heeft omdat alleen de opcentimes op de grondbelasting voor een gemeentebegroting van betekenis zijn en deze belasting, zijns inziens, niet minder belangrijk is voor de plattelandsgemeenten dan voor de steden. Een ander lid is van oordeel dat de fiscale inspanning van een gemeente moet worden afgemeten naar het aantal opcentimes. Lange tijd hebben de plattelandsgemeenten niet de moed

lités n'ont pas eu le courage de voter ces additionnels; elles ne le font que depuis que cette mesure est liée à la participation au Fonds des Communes.

Le même commissaire souligne l'accord unanime de la Commission pour soutenir les efforts du Ministre de l'Intérieur auprès de son collègue des Finances. C'est de ce dernier que dépend la décision finale quant à l'amélioration réelle de la fiscalité communale. Il rappelle que le prédécesseur du Ministre actuel de l'Intérieur avait compris qu'il fallait permettre aux villes et communes de solutionner leurs difficultés financières par l'instauration de matières taxables nouvelles. Un projet de loi fut déposé à la veille des élections et fut abandonné depuis.

Ce commissaire voudrait savoir quand sera supputé le rendement exact des parts dans le Fonds des Communes pour 1956.

Un commissaire dit que le Ministre a reconnu à la Chambre que la loi du 3 juillet 1955 n'avait pas solutionné le problème des finances communales. Son groupe avait prédit les difficultés qu'allaient rencontrer des localités à la suite du vote de cette loi, difficultés qui allaient croître en raison de la rétroactivité à l'exercice 1956. Il a noté avec plaisir que le Ministre a l'intention de demander qu'une partie de la plus-value de 6 milliards puisse être réservée aux communes. Mais, il craint que le Ministre des Finances ne partage pas ce point de vue et que la faculté d'accorder aux communes le pouvoir de voter des taxes nouvelles ne soit trop restreinte. Il constate, non sans satisfaction, que l'Etat pourrait reprendre certaines dépenses; mais, celles-ci seront-elles importantes? Les chemins de grande communication ne pourront être repris par l'Etat que pour autant que les réparations aient été effectuées. Combien de communes devront renoncer à cette faculté par suite du manque de moyens financiers?

Revenant à la loi de 1955 sur les finances communales, le commissaire signale que par suite des prélèvements sur la part escomptée dans le Fonds des communes, certaines localités ont dû voter jusqu'à 1400 additionnels pour équilibrer leur budget. La diminution de la part escomptée pour 1955 et 1956, pour deux localités, s'est montée à 80.000 et 100.000 francs. La situation est grave, nous sommes en présence d'une loi boiteuse que le Ministre devrait revoir objectivement. Les communes de plus de 10.000 habitants ont bénéficié de la loi de 1955; mais les petites communes connaissent toutes des perturbations dans leurs finances. Il serait souhaitable qu'une enquête sérieuse soit entreprise pour connaître les résultats de l'application de la loi dans les petites communes.

Le Ministre répondra en séance publique.

Il déclare que la répartition définitive des parts dans le Fonds des communes sera connue vers la mi-janvier.

kunnen opbrengen om opcentimes te heffen, en zij doen het slechts sinds hun aandeel in het Fonds der Gemeenten daaraan verbonden is.

Dit lid onderstreept voorts dat de Commissie eenparig akkoord gaat om de pogingen te steunen die de Minister van Binnenlandse Zaken bij zijn collega van Financiën aanwendt. Van deze hangt het immers in laatste instantie af of de gemeentelijke fiscaliteit werkelijk zal worden verbeterd. Hij herinnert er aan dat de ambtsvoorganger van de tegenwoordige Minister van Binnenlandse Zaken reeds had ingezien dat de steden en gemeenten in staat gesteld moeten worden hun financiële moeilijkheden te boven te komen door nieuwe belastingobjecten aan te spreken. Hij diende korte tijd vóór de verkiezingen een wetsontwerp in, waaraan sindsdien geen aandacht meer wordt geschonken.

Dit lid wenst te weten wanneer het juiste rendement van de aandelen in het Fonds der Gemeenten voor 1956 zal berekend zijn.

Een lid zegt dat de Minister in de Kamer heeft toegegeven dat de wet van 3 Juli 1955 het probleem van de gemeentelijke financiën niet heeft opgelost. Zijn groep had de moeilijkheden voorspeld, die sommige gemeenten als gevolg van de aanneming van de wet zouden ondervinden, welke moeilijkheden nog werden vergroot door de terugwerkende kracht over het dienstjaar 1956. Het verheugt hem dat de Minister voornemens is te vragen om een gedeelte van de meeropbrengst van 6 milliard voor de gemeenten te bestemmen, maar hij vreest dat de Minister van Financiën deze zienswijze niet zal delen en dat de bevoegdheid welke aan de gemeenten zal worden verleend ten aanzien van de heffing van nieuwe belastingen, al te beperkt zal zijn. Hij stelt niet zonder voldoening vast dat de Staat sommige uitgaven zou kunnen overnemen, maar het is de vraag hoe groot deze zullen zijn. De Staat kan de wegen van groot verkeer slechts te zijnen laste nemen voor zover zij hersteld zijn. Hoeveel gemeenten zullen hiervan niet moeten afzien omdat het hun aan financiële middelen ontbreekt?

Terugkomend op de wet van 1955 betreffende de gemeentelijke financiën, wijst dit lid er op dat sommige gemeenten, na de vermindering van hun verwachte aandeel in het Fonds der gemeenten, verplicht zijn geweest tot 1400 opcentimes aan te nemen om hun begroting in evenwicht te brengen. In twee gemeenten bedroeg deze vermindering, voor 1955 en 1956, 80.000 en 100.000 frank. De toestand is bedenkelijk; wij staan voor een gebrekkige wet, die de Minister objectief zou moeten herzien. De gemeenten met meer dan 10.000 inwoners hebben alle bij de wet van 1955 baat gehad, maar in de kleine gemeenten werden de financiën overhoop gehaald. Men zou een grondig onderzoek moeten instellen naar de resultaten van de toepassing van de wet in de kleine gemeenten.

De Minister zal in openbare vergadering antwoorden.

Voorts verklaart hij dat de definitieve verdeling van de aandelen in het Fonds der gemeenten tegen half-Januari bekend zal zijn.

Finances provinciales.

Un commissaire désirerait connaître quelle sera la répartition du Fonds des provinces pour 1956.

Il lui est répondu que les résultats définitifs de cette répartition sont les suivants :

Provinces	Quotes-parts totales
Anvers	104.717.490
Brabant	159.823.472
Hainaut	161.866.671
Liège	124.916.049
Limbourg	41.492.383
Luxembourg	30.358.638
Namur	31.116.083
Flandre Orientale	67.918.210
Flandre Occidentale	66.697.254
Total	788.906.250

Ces résultats ne correspondent pas aux prévisions. Mais, par rapport à la répartition de 1955, ils marquent un progrès pour les provinces de Liège et du Hainaut; une augmentation légère pour les provinces du Brabant et du Luxembourg; le statu-quo ou à peu près pour le Limbourg et Namur; une légère régression pour Anvers et une diminution pour les deux Flandres. Partout l'équilibre budgétaire est assuré. Aussi, le Ministre peut confirmer que le problème des finances provinciales est résolu. Cependant un commissaire déclare que les Flandres ont été désavantagées par la loi Vermeylen.

Le cadre des Gouvernements provinciaux.

Un commissaire désire savoir où en est la revision du cadre des fonctionnaires au Gouvernement provincial de la province du Hainaut.

Le Ministre répond que cette question est liée à une réorganisation des services des commissariats d'arrondissement. La réforme est à l'étude et l'on peut espérer qu'elle pourra bientôt être présentée.

Un commissaire demande où en est la question de l'indemnité de représentation aux commissaires d'arrondissement et celle des traitements et des pensions des députés permanents.

Les tarifs d'électricité.

Un commissaire déplore que les administrations communales n'aient pas été consultées à l'occasion des travaux « de la table ronde » en vue de fixer le tarif national de l'électricité. Ce dernier ne rencontre pas l'accord unanime des intéressés. Il est antidémocratique et dans bien des cas de nature à augmenter encore les difficultés financières des communes. Plusieurs commissaires partagent cet avis.

Provinciale financiën.

Een lid wenst te weten hoe het Fonds der provinciën voor 1956 zal worden omgeslagen.

Hierop wordt geantwoord dat de definitieve uitkomsten van deze verdeling de volgende zijn :

Provinciën	Gezamenlijke aandelen
Antwerpen ;	104.717.490
Brabant	159.823.472
Henegouwen	161.866.671
Luik	124.916.049
Limburg	41.492.383
Luxemburg	30.358.638
Namen	31.116.083
Oost-Vlaanderen	67.918.210
West-Vlaanderen	66.697.254
Totaal	788.906.250

Deze uitkomsten stemmen niet overeen met de ramingen. Maar, vergeleken bij de verdeling voor 1955, is er een vooruitgang voor de provinciën Luik en Henegouwen, een lichte verhoging voor de provinciën Brabant en Luxemburg, een status quo of ongeveer voor Limburg en Namen, een lichte achteruitgang voor Antwerpen en een vermindering voor Oost- en West-Vlaanderen. Overal is het begrotingsevenwicht verzekerd. De Minister mag dan ook verklaren dat het vraagstuk van de provinciale financiën opgelost is. Evenwel zegt een lid dat Oost- en West-Vlaanderen door de wet Vermeylen werden benadeeld.

Het kader van de Provinciale Gouvernemen ten.

Een lid vraagt hoever het staat met de herziening van het ambtenarenkader van het Provinciaal Gouvernement in de provincie Henegouwen.

De Minister antwoordt dat dit vraagstuk gekoppeld is aan de reorganisatie van de diensten in de arrondissementscommissariaten. De hervorming is in studie en verwacht mag worden dat zij weldra zal kunnen worden voorgelegd.

Een lid vraagt hoever het staat met het vraagstuk van de vergoeding voor de representatiekosten van de arrondissementscommissarissen en met dat van de wedden en pensioenen van de gedeputeerden.

Electriciteitstarief.

Een lid betreurt het dat de gemeentebesturen niet werden geraadpleegd naar aanleiding van de « rondetafelwerkzaamheden » met het oog op de vaststelling van het nationaal electriciteitstarief. Dit tarief wordt door de belanghebbenden niet algemeen goedgekeurd. Het is antidemocratisch en vergroot in heel wat gevallen nog de financiële moeilijkheden van de gemeenten. Verscheidene leden zijn het hiermede eens.

Le Ministre signale que cette question a retenu sa très sérieuse attention. Un projet de loi sur les intercommunales sera déposé prochainement. Au cours de récents entretiens de très larges concessions ont été obtenues en faveur du secteur public. Le Ministre déclare que des accords peuvent être gênants pour des régies. Mais, il n'entend exercer aucune pression pour amener la diminution des prix, si celle-ci est de nature à mettre les finances communales en péril.

Les Commissions d'Assistance Publique.

Plusieurs commissaires soulèvent le problème toujours évoqué et jamais résolu des C.A.P. Tous souhaitent qu'une solution définitive intervienne le plus tôt possible. L'un d'entre eux suggère que les taux d'intervention soient plafonnés et que seuls les « taux en deça » de ce plafond soient retenus pour la répartition du Fonds des C.A.P. Il lui est répondu qu'il ne semble pas que ce soit la bonne solution, car cette façon de faire entraînerait un contrôle sérieux, nécessairement coûteux et compliqué. Le Ministre croit qu'il faut modifier la loi sur les C.A.P. et prévoir la reprise des C.A.P. par le Département de la Santé Publique. Il signale qu'une Commission a été constituée, par les Départements intéressés, pour rechercher une solution, qui aurait comme objectif de ne plus faire peser les déficits de ces Commissions sur les finances communales. Les travaux de la Commission vont être entamés immédiatement et seront poursuivis avec toute la diligence voulue. Il est peut-être intéressant de signaler que le Fonds des C.A.P. ne couvre plus les dépenses des C.A.P. qu'à raison de 76,1 p. c. La reprise de ces dépenses par le Ministère de la Santé Publique aurait pour effet de diminuer les interventions communales d'environ 400 millions.

Les chemins de grande communication.

Les communes rurales éprouvent de grandes difficultés à assurer l'entretien des chemins de grande communication, déclare un commissaire. Il remercie le Ministre de sa déclaration au sujet de la reprise de ces chemins par l'Etat. Mais, va-t-on aboutir à bref délai ? Cette question est importante, note un autre commissaire car dans certaine province on a supprimé les subsides pour les travaux d'amélioration et d'entretien de ces routes. Il serait question que la reprise de ces routes par l'Etat soit subordonnée à une remise en état de ces routes. S'il en était ainsi, il serait souhaitable que des subsides soient accordés aux communes pour l'exécution de ces travaux et que l'Etat assure les annuités des emprunts qui auraient été contractés pour assurer ces travaux.

Le Département de l'Intérieur est en discussion avec celui des Travaux Publics et de la Reconstruction en vue d'arriver à une solution satisfaisante

De Minister zegt dat dit vraagstuk zijn zeer bijzondere aandacht heeft gehad. Eerlang zal een wetsontwerp op de intercommunale verenigingen worden ingediend. Tijdens onlangs gehouden besprekingen werden aan de openbare sector zeer ruime concessies gedaan. De Minister verklaart dat overeenkomsten de regieën soms kunnen hinderen, maar hij is niet voornemens druk uit te oefenen om een prijsverlaging te bereiken, indien deze de gemeentelijke financiën in gevaar kan brengen.

De Commissies van Openbare Onderstand.

Verscheidene leden brengen het steeds opnieuw behandelde en nooit opgeloste vraagstuk van de C.O.O.'s ter sprake. Allen wensen zij een definitieve oplossing binnen de kortst mogelijke tijd. Een van hen geeft in overweging voor de uitkeringen een maximum vast te stellen en alleen de bedragen beneden dit maximum in aanmerking te nemen voor de verdeling van het Fonds van Openbare Onderstand. Hiertegen wordt ingebracht dat dit niet de goede oplossing schijnt te zijn, omdat dan een grondige controle zou moeten worden ingesteld, die noodzakelijkerwijze kostbaar en ingewikkeld zou zijn. De Minister is van oordeel dat de wet op de C.O.O.'s gewijzigd moet worden en dat het Departement van Volksgezondheid de C.O.O.'s zou moeten overnemen. Hij deelt mede dat de betrokken Departementen een Commissie hebben ingesteld om een oplossing te zoeken, waarbij het tekort van de C.O.O.'s niet meer op de gemeentelijke financiën zou wegen. De Commissie zal onmiddellijk met haar werkzaamheden beginnen en die met bekwame spoed voortzetten. Misschien is het van belang er op te wijzen dat het Fonds van Openbare Onderstand nog slechts 76,1 pct. van de uitgaven van de C.O.O.'s dekt. Zou het Ministerie van Volksgezondheid deze uitgaven overnemen, dan zou de last van de gemeenten met nagenoeg 400 miljoen worden verlicht.

De wegen van groot verkeer.

De plattelandsgemeenten ondervinden grote moeilijkheden om te voorzien in het onderhoud van de wegen van groot verkeer, aldus een lid. Hij bedankt de Minister om zijn verklaring betreffende de overneming van deze wegen door de Staat. Maar zal dit eerlang kunnen verwezenlijkt worden ? Deze vraag is van belang, zo zegt een ander lid, omdat de toelagen voor de verbeterings- en onderhoudswerken van deze wegen in een bepaalde provincie opgeheven zijn. Naar verluidt zou de Staat deze wegen eerst overnemen wanneer zij hersteld zijn. In dit geval ware het gewenst aan de gemeenten toelagen te verlenen om deze werken uit te voeren en de annuïteiten van de leningen die met het oog op deze werken mochten worden aangegaan, door de Staat te laten betalen.

Het Departement van Binnenlandse Zaken voert besprekingen met dat van Openbare Werken en van Wederopbouw om een voor de gemeenten bevre-

pour les communes en ce qui concerne la reprise par l'Etat des chemins de grande communication. Pour ce qui est de la suppression des subsides pour les travaux d'amélioration et d'entretien de ces chemins, il semble que cette mesure n'est appliquée que dans une seule province. Il paraît évident que cette province devra s'aligner sur ce qui se fait dans les huit autres provinces, pour autant que la situation actuelle persiste.

Dépenses d'éclairage public.

En application de la loi du 3 juillet 1956 les charges nettes de « voirie et travaux publics » servent de base à la répartition de 8 p. c. du Fonds des communes à partir de l'exercice 1956. Pour l'établissement de ces charges nettes, les dépenses d'éclairage public interviennent; il en a été tenu compte par l'Administration de l'Intérieur pour les calculs préalables à la répartition de cette tranche du Fonds des communes.

Les grandes agglomérations.

Cette question préoccupe plusieurs commissaires. Il faut retenir la satisfaction générale des commissaires qui ont noté avec plaisir qu'il n'entre pas dans les intentions du Ministre de recourir à la résorption pure et simple des communes. Un commissaire croit cependant devoir faire des réserves. Il a entendu parler de la création d'un superconseil, formé de délégués des communes. Il n'a pas confiance en un pareil organisme.

Le problème des grandes agglomérations est très important; il nécessite de longues explications de la part du Ministre, explications qui ne lui est pas possible de donner en Commission, en raison de l'heure tardive à laquelle cette question a été abordée. Il les donnera en séance publique à l'occasion de la discussion de son budget.

La frontière linguistique.

Un commissaire demande où en est le projet de loi sur la frontière linguistique.

A propos de cette dernière, un membre fait observer que le terme « frontière » ne semble pas convenir ici; sans doute a-t-on été habitué à son emploi, mais, il n'empêche qu'il suggère, dans les esprits, l'image d'une séparation entre deux contrées étrangères. Il souhaiterait que l'on emploie un autre terme, celui de « limite », par exemple.

Le Ministre partage cette manière de voir. Sur le fonds de la question, il répond que le projet de loi, qui va être déposé, tiendra largement compte des suggestions qui sont sorties des études du Centre Harmel. Le Parlement aura à se prononcer, c'est de lui que dépendra la solution car le Ministre n'a pas l'intention d'en faire une question de gouvernement.

digende oplossing te vinden wat betreft de overneming van de wegen van groot verkeer door de Staat. Aan de andere kant blijkt dat de toelagen voor de verbeterings- en onderhoudswerken slechts in één enkele provincie werden afgeschaft. Natuurlijk zal deze provincie zich, voor zover de huidige toestand voortduurt, dienen te schikken naar wat in de overige acht provinciën gebeurt.

Uitgaven voor openbare verlichting.

Krachtens de wet van 3 Juli 1956 wordt, met ingang van het dienstjaar 1956, 8 pct. van het Fonds der gemeenten omgeslagen op basis van de netto-lasten voor « wegen en openbare werken ». In deze netto-lasten zijn de uitgaven voor de openbare verlichting opgenomen; ook het Departement van Binnenlandse Zaken heeft deze in aanmerking genomen bij de berekeningen voor de verdeling van dit gedeelte van het Fonds der gemeenten.

De grote agglomeraties.

Dit vraagstuk heeft de aandacht van verscheidene leden. Opmerking verdient dat de leden met algemene voldoening hebben vernomen dat het niet in de bedoeling van de Minister ligt bepaalde gemeenten zonder meer met andere te verenigen. Een lid meent echter voorbehoud te moeten maken. Hij heeft horen spreken van de instelling van een superraad, waarin afgevaardigden van de gemeenten zitting zouden hebben. Hij heeft geen vertrouwen in zulk een instelling.

Het vraagstuk van de grote agglomeraties is zeer belangrijk. De Minister zou hieromtrent een lange uiteenzetting moeten houden, maar kan dit niet in de Commissie doen, aangezien het vraagstuk op een reeds gevorderd uur ter sprake wordt gebracht. Hij zal er bij de behandeling van zijn begroting in openbare vergadering nader over uitweiden.

De taalgrens.

Een lid vraagt hoever het staat met het wetsontwerp op de taalgrens.

In dit verband merkt een ander lid op dat het woord « frontière » hier niet op zijn plaats schijnt te zijn; weliswaar is men gewoon het te gebruiken, maar toch doet het eerder denken aan een scheiding tussen twee vreemde streken. Zijn wens is dat men een ander woord, bij voorbeeld « limite », zou gebruiken.

De Minister deelt deze zienswijze. Wat de grond van de zaak betreft antwoordt hij, dat het wetsontwerp, hetwelk eerlang zal worden ingediend, in ruime mate rekening zal houden met de suggesties, die na het overleg in het Harmel-centrum werden naar voren gebracht. Het Parlement zal moeten beslissen en van het Parlement zal de oplossing afhangen, want de Minister is niet voornemens er een regeringskwestie van te maken.

Le certificat de civisme.

Un membre de la Commission demande la suppression du certificat de civisme. Le Ministre répond que son collègue de la Justice va déposer un projet de loi.

Le certificat de bonne vie et mœurs.

Des commissaires signalent des cas où la nécessité de produire semblable certificat entraîne des inconvénients certains. Il en est notamment ainsi en ce qui concerne la production de cette pièce pour l'obtention d'un visa de voyage, d'une décoration industrielle ou d'un emploi. Le Ministre croit qu'il y a quelque chose à modifier dans ce domaine. Il s'efforcera de donner satisfaction; mais il signale qu'il y a un gros travail de coordination des lois se rapportant à cette matière et qu'en tout état de cause, il faudra tenir compte des législations étrangères.

Un arrondissement administratif et judiciaire pour la Flandre wallonne.

Le commissaire, qui l'an dernier avait déjà soulevé ce problème, y revient à nouveau. Il remercie le Ministre de l'attention qu'il a apportée à cette question et lui est reconnaissant d'avoir bien voulu recevoir une délégation chargée de lui exposer les griefs des personnes intéressées à cette réforme.

Le Ministre était adversaire de cette création; il en a exposé les motifs à plusieurs reprises. Il a cependant revu la question et il est maintenant convaincu de l'utilité de la création de cet arrondissement. Cependant, la réalisation de cette réforme est de nature à occasionner des dépenses importantes à couvrir ces dernières.

Fusion de communes.

Il arrive, pour des raisons linguistiques, que des parties d'une commune soient annexées à une autre commune. Cette annexion se fait après diverses enquêtes, notamment celle du gouverneur. Ces enquêtes à la limite linguistique ne tiennent pas toujours compte des réalités, ni des intérêts de toutes les parties en cause. Un commissaire souhaite, que dorénavant, ces enquêtes se fassent avec le souci de n'apporter que les modifications indispensables à la réalisation du but proposé. Cette façon de faire éviterait bien des mécomptes. Il signale que la modification de limite, n'a pu se faire entre Mouscron et Rekkem parce que, à la suite d'une fausse interprétation par les services provinciaux, la dernière commune allait être amputée de la moitié de son territoire, sans justification aucune. Il eût suffi de modifier la limite le long d'une seule rue à « Risquons-tout ».

Le Ministre répond que la question de la modification des limites de communes pour les faire coïncider avec la frontière linguistique est un problème particulier.

Il est exact que certaines modifications proposées par le Centre Harmel ne correspondaient pas à la réalité.

Het bewijs van burgertrouw.

Een lid vraagt het bewijs van burgertrouw af te schaffen en de Minister antwoordt dat zijn collega van Justitie binnenkort een wetsontwerp zal indienen.

Het getuigschrift van goed zedelijk gedrag.

Sommige leden betogen dat de eis om zulk een getuigschrift voor te leggen, soms moeilijkheden oplevert. Dit is o.m. het geval wanneer dit stuk moet worden voorgelegd ter verkrijging van een reisvisum, een nijverheidsereteken of een betrekking. De Minister is van oordeel dat er op dit gebied iets moet worden gedaan. Hij zal pogen voldoening te geven, hoewel het coördineren van de desbetreffende wetten veel werk vraagt en men alleszins rekening zal moeten houden met de buitenlandse wetten.

Een administratief en gerechtelijk arrondissement voor Waals Vlaanderen.

Het lid dat dit probleem verleden jaar reeds te berde heeft gebracht, is nu op deze aangelegenheid teruggekomen. Hij dankt de Minister om de aandacht die hij er aan heeft besteed en is hem erkentelijk omdat hij een afvaardiging heeft willen ontvangen welke ermede belast was hem de grieven uiteen te zetten van degenen die bij deze hervorming zijn betrokken.

De Minister was er tegenstander van en heeft herhaaldelijk gezegd waarom. Hij heeft het vraagstuk evenwel opnieuw onderzocht en is thans overtuigd van het nut van de oprichting van zulk een arrondissement. Het doorvoeren van deze hervorming brengt echter grote uitgaven mede en hij is niet zeker dat de Regering bereid is deze op zich te nemen.

Samenvoeging van gemeenten.

Soms worden gedeelten van een gemeente om taalredenen samengevoegd met een andere gemeente. Eerst worden verscheidene enquêtes gehouden door de gouverneur. Maar deze enquêtes op de taalgrens zien weleens de werkelijkheid en de belangen van de betrokken partijen over het hoofd. Een lid spreekt de wens uit dat deze enquêtes voortaan zouden worden gehouden met het oogmerk om slechts de wijzigingen aan te brengen die onontbeerlijk zijn ter bereiking van het gestelde doel. Aldus zouden heel wat ontgoochelingen worden voorkomen. Hij zegt dat de grens tussen Moeskroen en Rekkem niet gewijzigd is kunnen worden omdat deze laatste gemeente, ingevolge een verkeerde interpretatie door de provinciale diensten, zonder enige oorzaak de helft van haar grondgebied zou verliezen. Het was voldoende geweest de grens te « Risquons-tout » langs één enkele straat te wijzigen.

De Minister antwoordt dat wijziging van de gemeentegrenzen om deze te doen samenvallen met de taalgrens een bijzonder vraagstuk is.

Het is juist dat sommige door het Harmelcentrum voorgestelde wijzigingen niet met de werkelijkheid overeenstemden.

Dans le projet de loi sur l'emploi des langues, qui sera déposé incessamment, ces erreurs ont été rectifiées.

En ce qui concerne la commune de Mouscron, il semble que la modification proposée est loin d'avoir l'ampleur que l'on paraît craindre.

Les suppléments aux instituteurs.

Un commissaire demande où en est la liquidation des suppléments communaux aux instituteurs. Des retards considérables sont constatés. Il conviendrait de mettre fin à cette situation préjudiciable aux communes et aux intéressés.

Un autre commissaire estime que ces retards sont dus à la procédure en vigueur pour l'établissement des parts dues à chacun. En vue de simplifier cette procédure, il suggère que le Département de l'Intérieur prenne contact avec celui de l'Instruction Publique. Ce dernier possède tous les renseignements relatifs aux traitements payés. Il suffirait d'appliquer le pourcentage admis sur ces traitements.

Un membre de la Commission regrette la discrimination qui se fait entre les membres de l'enseignement communal et ceux de l'enseignement libre. Il voudrait connaître les intentions du Ministre pour l'exercice prochain.

Le Ministre est d'accord pour dire que les retards au paiement des suppléments communaux sont déplorables; mais le travail administratif est compliqué. Des difficultés sont nées du côté de la Cour des Comptes, elles sont aplanies. Il note que la situation s'est améliorée et que dans les prochains jours tous les retards auront disparu.

L'article 70 de la loi communale.

Un commissaire demande quelle est l'utilité du rapport prévu à l'article 70 de la loi communale. Ce rapport coûteux n'est généralement lu que par celui qui l'a écrit. Etant donné que l'obligation prévue à l'article 70 est maintenue, le commissaire voudrait savoir :

1° Quels sont les services provinciaux ou de l'Etat qui prennent connaissance de ces rapports;

2° Quelles suites les fonctionnaires donnent à ces rapports;

3° Que deviennent ces rapports.

Un autre commissaire croit à l'utilité de ce rapport, il regrette que les communes ne prennent pas plus au sérieux l'obligation imposée par l'article 70, car elles ont là un inventaire utile de leur activité.

Un troisième commissaire considère que l'article 70 peut avoir une utilité. C'est pour lui une question de mesure et de bon sens. Il estime qu'un rapport dactylographié de trois ou quatre pages peut amplement suffire pour répondre aux buts de l'obligation.

Le Bulletin de l'Intérieur.

Il est rappelé au Ministre que les membres de la Commission sont désireux de recevoir le *Bulletin de l'Intérieur* et que promesse leur a été faite, l'an dernier, de le leur faire parvenir régulièrement.

In het wetsontwerp op het gebruik der talen, dat eerlang zal worden ingediend, werden deze vergissingen rechtgezet.

Wat betreft de gemeente Moeskroen blijkt de voorgestelde wijziging lang niet zo groot te zijn als men schijnt te vrezen.

De bijweden voor de onderwijzers.

Een lid vraagt naar de stand van de vereffening van de gemeentelijke weddebijlagen voor de onderwijzers. Er is op dit gebied heel wat achterstand in te halen. Aan deze toestand, die zowel voor de gemeenten als voor de belanghebbenden nadelig is, zou een einde gemaakt moeten worden.

Een ander lid is van oordeel dat deze vertraging te wijten is aan de procedure volgens welke eenieders aandeel wordt vastgesteld. Ter vereenvoudiging van deze procedure geeft hij in overweging dat het Departement van Binnenlandse Zaken contact zou nemen met Openbaar Onderwijs. Dit Departement bezit alle nodige gegevens over de betaalde wedden en het zou volstaan op deze wedden het aangenomen percentage toe te passen.

Een commissielid betreurt het onderscheid dat tussen de leden van het gemeentelijk onderwijs en die van het vrij onderwijs wordt gemaakt. Hij zou de plannen van de Minister voor het eerstkomende dienstjaar willen kennen.

De Minister zegt dat ook hij de vertraging bij de uitbetaling van de gemeentelijke bijweden betreurt, maar het administratief werk is zeer ingewikkeld. Er zijn moeilijkheden gerezen aan de zijde van het Rekenhof; zij zijn nu uit de weg geruimd. Hij merkt op dat de toestand verbeterd is en dat de achterstallen eerlang vereffend zullen zijn.

Artikel 70 van de gemeentewet.

Een lid vraagt welk nut het in artikel 70 van de Gemeentewet bedoelde verslag heeft. Het kost veel geld en wordt over 't algemeen slechts gelezen door degene dit het schrijft. Doch aangezien de in artikel 70 bepaalde verplichting gehandhaafd blijft, wenst hij te weten :

1° Welke provinciale of rijksdiensten van deze verslagen kennis nemen;

2° Welk gevolg de ambtenaren aan deze verslagen geven;

3° Wat er van deze verslagen gewordt.

Een ander lid is van oordeel dat dit verslag nuttig is en betreurt het dat de gemeenten de in artikel 70 neergelegde verplichting niet ernstiger opnemen, omdat het verslag een goed beeld van hun activiteit geeft.

Een derde lid betoogt dat artikel 70 wel nuttig kan zijn. Voor hem is het een kwestie van maat en gezond verstand. Zijn inziens is een getypt verslag van drie of vier bladzijden ruimschoots voldoende.

Het Bulletin van Binnenlandse Zaken.

De Minister wordt er aan herinnerd dat de commissieleden het *Bulletin van Binnenlandse Zaken* wensen te ontvangen en dat verleden jaar werd beloofd het hun geregeld toe te zenden.

La protection civile.

Un commissaire se réjouit de ce que le recrutement ait progressé de 15.000 à 20.000 unités durant l'exercice 1956. Il y a cependant des endroits où le recrutement rencontre des difficultés. Il croit que celles-ci surgissent là où existe un corps de pompiers volontaires, dont les services sont rendus à titre gracieux. Il n'en est pas de même dans les services de la Protection Civile où des agents sont rémunérés. Cette dualité crée une sorte de mécontentement qui se traduit parfois par le sabotage du recrutement. Pour éviter ceci, il conviendrait d'envisager le problème avec le désir de le solutionner dans l'intérêt de tous.

Des communes ont reçu du matériel de Protection Civile. L'entretien de ce matériel est à leur charge. On voudrait savoir si ce matériel restera la propriété de la commune.

Un commissaire a pris acte de la déclaration du Ministre au sujet du recrutement. Il n'a pas fait la même constatation encourageante dans son arrondissement où les choses en sont toujours à l'état où elles étaient il y a cinq ou six ans. Il attribue la carence des services au fait que les dirigeants à l'échelon provincial ou régional n'ont aucun contact avec les administrations communales.

On rappelle qu'il y a une dizaine d'années, au moment de la démobilisation des services de la Défense Passive, il avait été question de créer un service national, chargé d'intervenir, en temps de paix comme en temps de guerre, dès que survient une catastrophe nationale. Les douloureux événements du puits du Bois du Cazier à Marcinelle ont démontré combien pareil service aurait été efficace. Est-ce que le moment n'est pas venu de repenser le problème et de lui trouver une solution ?

Le Ministre constate que la situation dans le Hainaut est mauvaise. Les chiffres du recrutement sont peu encourageants. Il espère arriver à des améliorations grâce aux nouveaux services qu'il a organisés. Les problèmes soulevés par la catastrophe de Marcinelle retiennent son attention. Le Ministre déclare que si les subsides pour acquisition de matériel et pour la construction des abris n'ont pas été tous honorés c'est par suite du manque de fonds.

Le Ministre recevra les commissaires à l'Ecole de Florival et aux installations du Parc.

L'Exposition de 1958.

Au budget Extraordinaire figure une somme de 3,5 millions pour la participation du Département à l'Exposition Universelle de 1958. Un commissaire a relevé ce fait et désire savoir quelle sera l'utilisation de ce crédit. Le Ministre lui répond qu'il sera très attentif au sujet des dépenses pour

Burgerlijke bescherming.

Een lid spreekt er zijn voldoening over uit dat het aantal beambten tijdens het dienstjaar 1956 van 15.000 tot 20.000 is gestegen. Op sommige plaatsen verloopt de recrutering echter niet zo vlot; zijns inziens ondervindt men vooral moeilijkheden waar een corps van vrijwillige pompiers bestaat, die hun diensten kosteloos verstrekken. Dit nu is niet het geval voor de diensten van de burgerlijke bescherming, waar sommige beambten worden bezoldigd. Dit verschil in behandeling schept een soort van mistevredenheid, die dikwijls tot uiting komt in het saboteren van de aanwerving. Om dit te voorkomen dient het probleem opnieuw te worden bekeken met het doel het op te lossen in ieders belang.

De gemeenten hebben materieel voor de burgerlijke bescherming ontvangen. Zij dienen het op eigen kosten te onderhouden, maar er wordt gevraagd of dit materieel de eigendom van de gemeente zal blijven.

Een lid heeft akte genomen van de verklaring van de Minister in verband met de aanwerving. Hij is niet tot dezelfde bemoedigende bevinding gekomen in zijn arrondissement, waar de zaken nog altijd niet verder gevorderd zijn dan vijf of zes jaren geleden. Dat de diensten hun doel niet bereiken, is volgens hem hieraan toe te schrijven dat de provinciale of gewestelijke leiders geen voeling houden met de gemeentebesturen.

Er wordt aan herinnerd dat een tiental jaren geleden, toen de diensten van de passieve bescherming werden gedemobiliseerd, het plan bestond een nationale dienst in te stellen, die zowel in vredetijd als in oorlogstijd zou ingrijpen wanneer zich een nationale ramp voordoet. De pijnlijke gebeurtenissen van de put « Bois du Cazier » te Marcinelle hebben bewezen hoe doeltreffend zulk een dienst zou geweest zijn. Is de tijd niet gekomen om het probleem opnieuw ter hand te nemen en er een oplossing voor te zoeken ?

De Minister merkt op dat de toestand in Henegouwen ongunstig is. Het aantal aanwervingen is weinig bemoedigend. Hij verwacht betere resultaten, nu hij de diensten heeft gereorganiseerd. De vraagstukken die als gevolg van de mijnramp te Marcinelle zijn opgerezen, hebben zijn aandacht. De Minister verklaart dat de toelagen voor de aankoop van materieel en het bouwen van schuilkelders niet alle konden worden verstrekt, omdat de middelen daartoe ontbraken.

De Minister zal de commissieleden ontvangen in de school te Florival en in de installaties van het Park.

Tentoonstelling 1958.

Op de Buitengewone Begroting is een bedrag van 3,5 miljoen uitgetrokken voor deelneming van het Departement aan de Wereldtentoonstelling 1958. Een lid wenst te weten hoe dit krediet zal worden aangewend. De Minister antwoordt hem dat hij zeer aandachtig op de uitgaven voor de Tentoon-

l'Exposition. Le crédit au budget de 1957 sera consacré à la préparation d'un stand sur la Protection Civile de notre population.

Traitements et pensions des bourgmestres et échevins.

Un commissaire signale que les frais de représentation des bourgmestres et échevins sont incorporés dans leur traitement. Ces frais sont très élevés dans les communes de quelque importance et cependant l'Administration des Contributions n'admet pas plus de 25 p. c. comme charges professionnelles. Il y a là une injustice dont il faut chercher la solution du côté du Ministère des Finances.

La loi du 5 juillet 1954 relative à la pension des anciens bourgmestres et échevins prévoit qu'une retenue de 6 p. c. aura lieu sur la pension octroyée, pour chacune des années antérieures au vote de la loi, et sur lesquelles évidemment il n'a pas été opéré la retenue en question. Un membre de la Commission voudrait des précisions à ce sujet. Il cite un exemple pour mieux se faire comprendre. Il suppose un bourgmestre qui a été nommé en 1939 et qui a pris sa pension en 1956. Pour le calcul de la pension, on compte toutes les années passées au service de la collectivité, en l'occurrence dix-huit ans, en supposant qu'il ait été nommé le 1er janvier 1939 et qu'il ait pris sa retraite le 31 décembre 1956. Des retenues ont été effectuées de juillet 1954 à décembre 1956. Va-t-on réduire la pension de 6 p. c. pour chacune des années pour lesquelles aucune retenue n'a été effectuée ? La réponse est qu'une retenue de 6 p. c. sera effectuée sur la pension obtenue pour la période du 1er janvier 1939 au 31 juin 1954, c'est-à-dire sur 15,5 ans.

Un commissaire demande si dans les communes de plus de 20.000 habitants, les bourgmestres et les échevins ne peuvent pas bénéficier du régime des allocations familiales. Cette question est posée parce que les intéressés, dans ces localités importantes, en sont souvent réduits à abandonner toute autre profession pour être à même de remplir convenablement leurs charges communales.

Le budget a été adopté par 10 voix contre 2.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité.

Le Rapporteur,
E. YERNAUX.

Le Président,
H. HARMEGNIES.

stelling zal toezien. Het krediet op de begroting 1957 zal worden gebruikt voor de voorbereiding van een stand over de burgerlijke bescherming van onze bevolking.

Wedden en pensioenen van burgemeesters en schepenen.

Een lid wijst er op dat de representatiekosten van de burgemeesters en schepenen in hun wedde begrepen zijn. In grotere gemeenten lopen deze kosten vrij hoog op en toch neemt het Bestuur van de Belastingen niet méér dan 25 pct. aan als bedrijfskosten. Dit is een onrechtvaardigheid, waarvoor een oplossing moet worden gezocht bij het Ministerie van Financiën.

De wet van 5 Juli 1954 betreffende het pensioen van de burgemeesters en schepenen bepaalt dat op het toegekende pensioen een inhouding van 6 pct. wordt toegepast per jaar vóór de aanneming van de wet, op welke jaren deze inhouding natuurlijk niet kon plaats hebben. Een commissielid wenst hieromtrent nadere bijzonderheden te vernemen. Hij geeft een voorbeeld ter verduidelijking. Gesteld dat een burgemeester in 1939 werd benoemd en in 1956 op pensioen is gegaan. Voor de berekening van het pensioen worden al de jaren in dienst van de gemeenschap in aanmerking genomen, in dit geval dus achttien jaren indien de belanghebbende op 1 Januari 1939 werd benoemd en op 31 December 1956 met pensioen ging. Inhoudingen hadden plaats van Juli 1954 tot December 1956. Zal het pensioen worden verminderd met 6 pct. per jaar waarvoor geen inhouding werd toegepast ? Het antwoord luidt dat 6 pct. wordt ingehouden van het pensioen voor het tijdvak van 1 Januari 1939 tot 31 Juni 1954 d.i. voor 15,5 jaren.

Een lid vraagt of de burgemeesters en de schepenen van gemeenten met meer dan 20.000 inwoners geen kinderbijslag kunnen genieten. Deze vraag is van belang omdat de betrokkenen, in zulke grote gemeenten, dikwijls verplicht zijn elk ander beroep op te geven om hun gemeentelijk ambt naar behoren te kunnen uitoefenen.

De begroting is met 10 tegen 2 stemmen aangenomen.

Dit verslag is met algemene stemmen goedgekeurd.

De Verslaggever,
E. YERNAUX.

De Voorzitter,
H. HARMEGNIES.